

1. Eiwitten beter begrijpen met kansberekening

In dit project zullen we kansrekening gebruiken om de secundaire structuur (β -platen) van een eiwit te voorspellen. We overlopen eerst de basisregels van kansrekening en dan zullen we een vereenvoudiging doorvoeren om het rekenen mogelijk te maken. Zo bekomen we een data-gedreven model om voor een aminozuur de kans te berekenen of dit waarschijnlijk in β -plaat voorkomt of niet. Dit zullen we toepassen over volledige eiwitten via de glijdend venster methode. Ten slotte hebben we het kort even hebben over modevaluatie: hoe betrouwbaar is zo'n model?

1.1 Een beetje achtergrond

1.1.1 De wereld van eiwitten en hun opbouw

Eiwitten vormen één van de meest belangrijke klassen van biologische moleculen. Eiwitten vervullen actieve rollen en blijken essentieel te zijn voor zowat alle biologische processen in een levend organisme: ze staan in voor het verteren van voedsel, zorgen voor ontgiftiging, geven informatie door, maken beweging mogelijk en nog veel meer. Zo vormen ze een fundamenteel onderdeel van biologisch wezen.

De opbouw van een eiwit is relatief simpel. Net zoals DNA is een eiwit een *polymeer*: een lange streng van meer eenvoudige moleculen. Deze eenvoudige moleculen worden *aminozuren* genoemd, waarvan er in de natuur 20 verschillenden voorkomen, elk voorgesteld door een hoofdletter. Een specifieke opeenvolging van zo'n aminozuren wordt de *primaire structuur* van een eiwit genoemd. Deze primaire structuur bepaalt hoe het eiwit zich verder zal opvouwen (in een functionele 3D-structuur) en legt de biologische functie van een eiwit vast.

Uit de primaire structuur van eiwitten volgt de *secundaire structuur*. Deze structuren ontstaan door waterstofbruggen (niet-covalente bindingen tussen vrije waterstoffen en hydroxylgroepen) tussen naburige aminozuren. De belangrijkste secundaire structuren zijn α -helices en β -platen (Engels: β -sheets). Gegeven dat deze secundaire structuur enkel door de primaire structuur bepaald wordt, kunnen we wiskunde gebruiken om de secundaire structuur te voorspellen¹.

¹Naast de primaire en secundaire structuur hebben eiwitten doorgaans ook een *tertiaire* en *quaternaire* structuur. De tertiaire structuur is de globale opvouwing van het eiwit en is veel (veeeeeeeeel) moeilijker om computationeel te bepalen. De quaternaire structuur omvat hoe verschillende eiwitten samen een groter complex vormen.

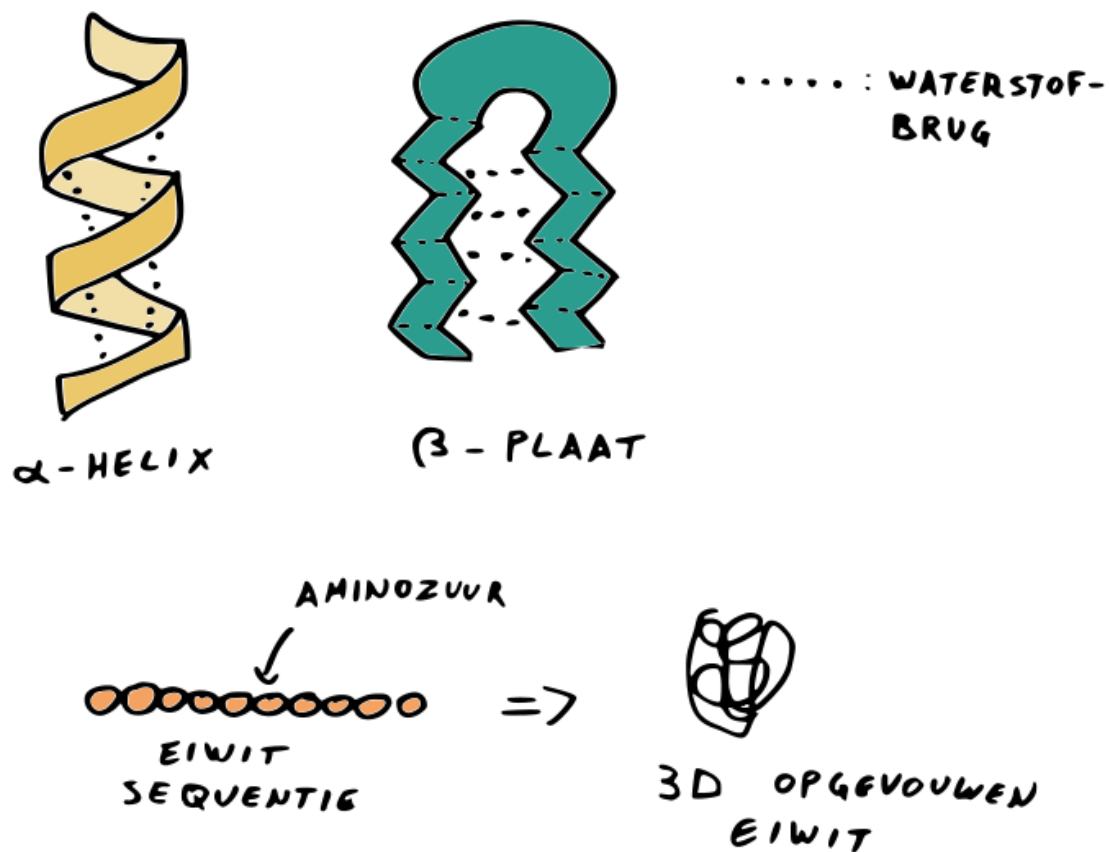

Figure 1: (boven) Eiwitsequenties vormen secundaire structuren via niet-covalente waterstofbindingen. (onder) Een eiwit is slechts een aaneenschakeling van aminozuren die zich zelfstandig opvouwen tot een driedimensionale structuur.

1.1.2 Stoute bacteriën en goede virussen

Zelfs de allerkleinste biologische entiteiten, de virussen, gebruiken eiwitten voor infectie en aldus om zich te kunnen vermenigvuldigen. Een zeer interessante groep virussen zijn de bacteriofagen of kortweg fagen. Dit zijn virussen die bacteriën infecteren en aldus ook kunnen afdoden. Bacteriën, en dus ook fagen, komen overvloedig voor in ons lichaam. Vele bacteriën zijn goedaardig en helpen ons lichaam optimaal functioneren. Soms dringen echter pathogene bacteriën ons lichaam binnen

en maken ze ons ziek. *Salmonella enterica* is zo'n bacterie. *Salmonella* dringt ons lichaam binnen via besmet voedsel: de bacterie kan overleven op onvoldoende verhitte eieren en vlees, alsook op rauwe groenten en fruit. Eens de bacterie zich in onze darmen bevindt, kan ze ons ernstig ziek maken.

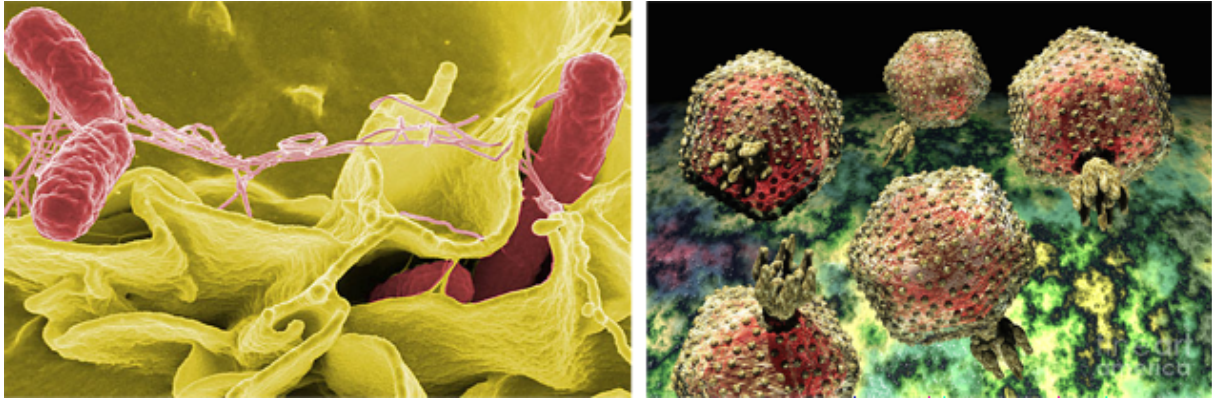

Figure 2: (links) Microscopische figuur van de *Salmonellabacterie*. (rechts) Figuur van P22 fagen die *Salmonella* kunnen infecteren.

Een bijkomend probleem is dat *Salmonella* en andere bacteriën steeds meer resistent worden tegen antibiotica. Gelukkig kunnen we ook fagen inzetten om bacteriën te bestrijden! Cruciaal voor een faag bij het infecteren van zijn bacteriële gastheer zijn specifieke faag eiwitten die componenten van de salmonellabacterie herkennen. Deze faag eiwitten verschillen vaak tussen verschillende salmonellafagen. Door deze verschillen kunnen fagen aldus verschillende varianten van de *Salmonella* bacterie herkennen. Anderzijds komt er tussen verschillende salmonellafagen ook vaak een geconserveerd eiwitdomein voor. Dit is een stukje van het eiwit dat wel hetzelfde is tussen de verschillende salmonellafagen. Bij salmonellafagen is dit een zogenaamd β -helicaal domein. Dit domein vormt als het ware een *moleculaire boor* die de celwand van de bacterie kan doorboren, wat nodig is om de infectie te starten. Door zo'n faag eiwitten beter te begrijpen kunnen we ze daarna ook beter inzetten tegen gevaarlijke bacteriën.

Een voorbeeld van zo'n faag eiwit is het staarteiwit van Salmonellafaag P22: P12528. Tussen aminozuur 140 en 543 bevindt zich een groot β -helicaal domein (bestaande uit parallelle β -platen) dat een puntig einde heeft rond aminozuur 113. De aanwezigheid van die β -platen is belangrijk voor de specifieke functie van het eiwit. Deze secundaire structuren (de β -platen) kunnen we bestuderen via wiskunde en computers. Dit onderzoeksdomein noemen we *bio-informatica*. In bio-informatica wordt wiskunde gecombineerd met computerkracht om interessante biologische fenomenen te bestuderen en biologische problemen op te lossen.

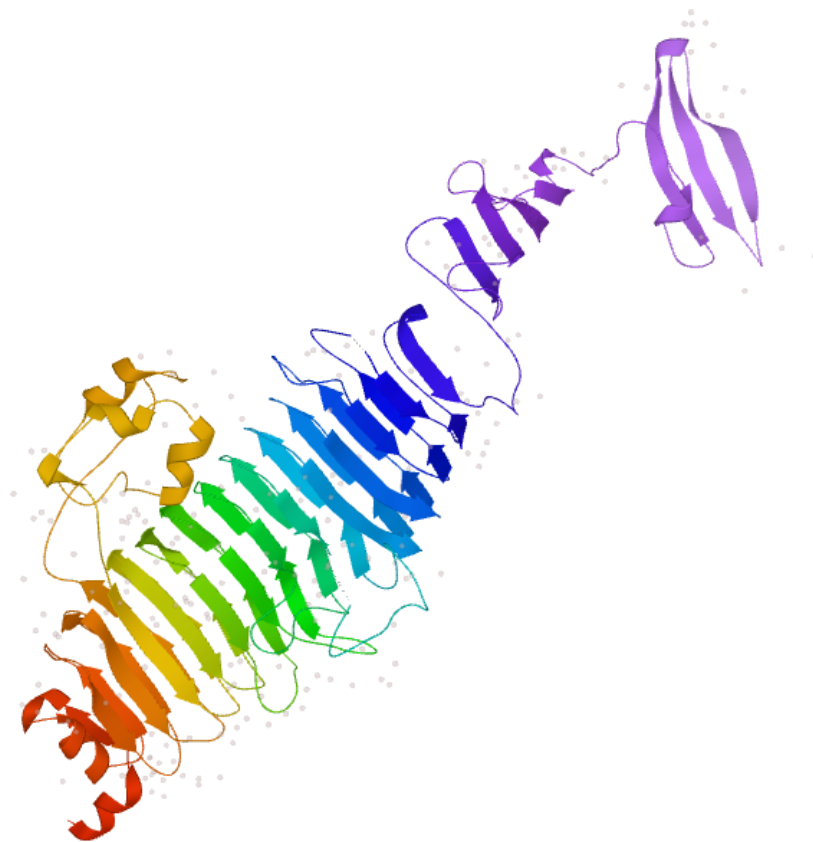

Figure 3: Het P12528 eiwit, ook wel Salmonellafaag P22 *tail spike* eiwit genoemd. Dit eiwit bestaat uit een uitzonderlijk groot aantal β -platen die samen een complexe boorkop vormen. Regenboogkleuring in volgorde van de sequentie.

In dit project zetten we de computer aan het werk om eiwitten te bestuderen. Zo'n eiwitten bestuderen wetenschappers vaak op basis van de aminozuursequentie van het eiwit. Door specifieke instructies te geven aan de computer kunnen we voorspellingen maken voor β -platen om zo de β -helicale domeinen te vinden! In dit project zullen we de computer leren om dergelijke voorspellingen te maken. Hieronder bekijken we eerst welke wiskunde je daar net voor nodig hebt.

1.2 Rekenen met kansen en de regel van Bayes

1.2.1 Kansrekening in een notendop

Kansrekening of probabiliteitstheorie is de tak van de wiskunde die zich bezig houdt met *kansen*. Met kansen kom je dagelijks in contact, denk maar aan gezelschapsspellen waarbij je moet dobbelen of Frank Deboosere die aangeeft dat er 60%² kans op neerslag is voor morgen. Er zijn nog vele andere voorbeelden, en net omdat kansberekenen zo belangrijk is in het dagelijkse leven, is het interessant om dit te bestuderen.

Er zijn enkele fundamentele regels die steeds gelden bij het berekenen van kansen. De figuur eronder stelt deze regels visueel voor:

1. De kans van een gebeurtenis is een positief getal of 0³.
2. De totale kans dat er een gebeurtenis plaatsvindt is 1 (honderd procent)⁴.
3. (**somregel**) De kans dat een van twee elkaar uitsluitende gebeurtenissen plaatsvindt is de som van de kansen van die gebeurtenissen⁵.
4. (**productregel**) Zijn twee gebeurtenissen echter *onafhankelijk* van elkaar dan is de kans dat beide gebeurtenissen samen plaatsvinden het product van die kansen⁶.
5. Er bestaan *conditionele* kansen, dit is de kans dat een gebeurtenis A plaatsvindt gegeven een gebeurtenis B . De conditionele kans⁷ wordt berekend als:

$$P(A | B) = \frac{P(A \text{ en } B)}{P(B)}.$$

6. Met de *regel van Bayes* kunnen we via de informatie van een gebeurtenis kansen berekenen voor een andere gebeurtenis. De formule wordt hieronder gegeven voor gebeurtenissen A en B :

$$P(A | B) = \frac{P(B | A)P(A)}{P(B)}.$$

²Vergeet niet bij het rekenen dat 60% = 0.60.

³Bijvoorbeeld, de kans op een 6 gooien met een zesogige dobbelsteen is 1/6.

⁴De som van de kansen van alle mogelijke uitkomsten van een worp van een dobbelsteen is 1/6+1/6+...+1/6=1.

⁵Bijvoorbeeld, met een dobbelsteen gooien kan je nooit én een even getal gooien (kans van 3/6=1/2) én een drie gooien (kans van 1/6). De kans op één van beide gebeurtenissen is 3/6+1/6=4/6=2/3.

⁶Bijvoorbeeld, de kans dat je bij twee opeenvolgende worpen van een dobbelsteen twee keer een zes gooit is 1/6 · 1/6 = 1/36.

⁷Bijvoorbeeld, de kans dat we met een dobbelsteen een zes gooien gegeven dat het een even getal was is (1/6)/(1/2) = 1/3.

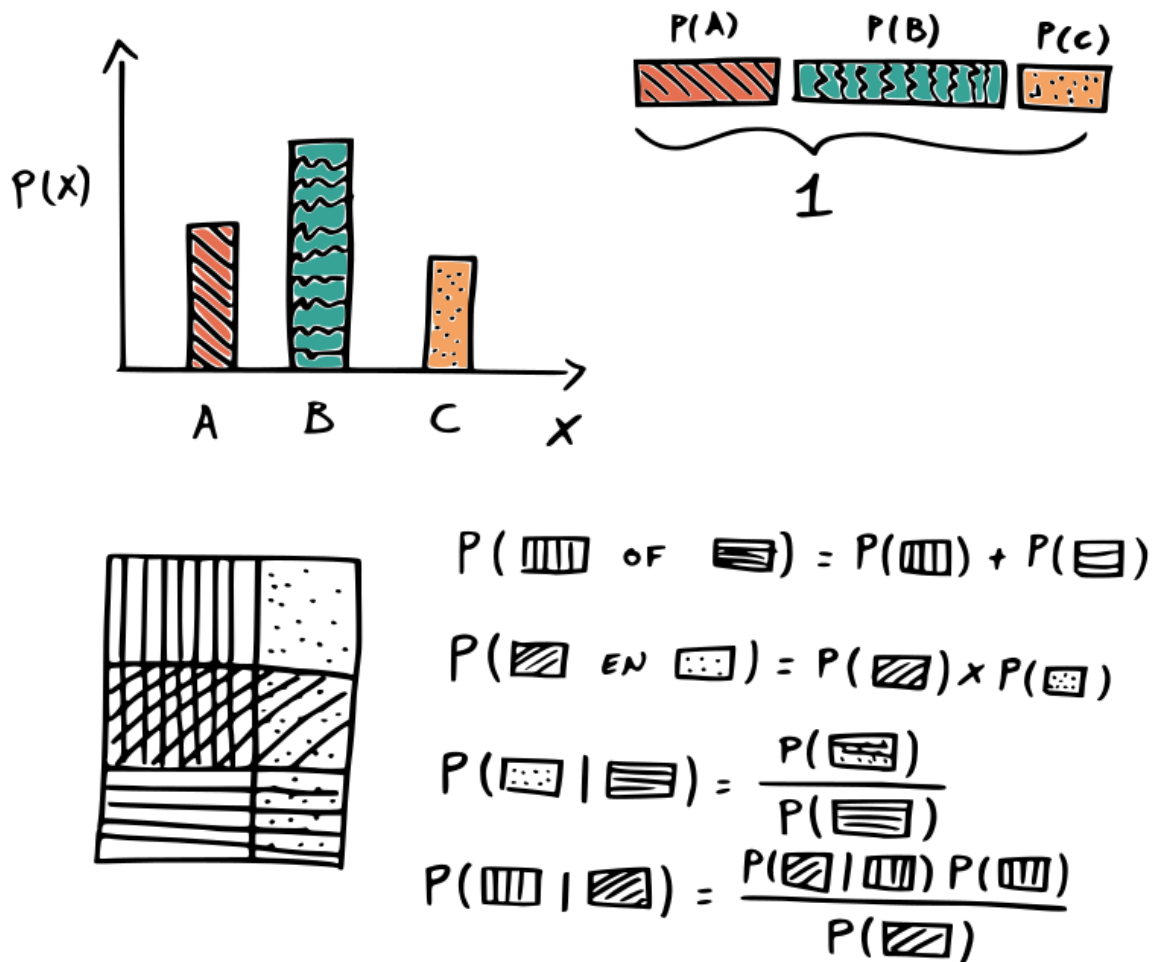

Figure 4: Voorstelling van de basisregels van kansrekening. Kansen voor beurtenissen worden voorgesteld door niet-negatieve waarden die samen tot 1 sommeren.

Oefening 1: Je wordt op een nacht rillend van de koorts wakker. Je geeft over en hebt overal jeuk. Er zijn twee ziekten met deze symptomen: blauwkoorts en groenzucht. De ene ziekte komt vaker voor dan de andere: wie ziek is heeft in 80% van de gevallen last van blauwkoorts, terwijl groenzucht slechts in 20% van de gevallen voorkomt. Zoals de naam doet vermoeden, hebben deze ziekten nog een ander, duidelijk zichtbaar symptoom. Mensen met blauwkoorts krijgen doorgaans een blauw gezicht en deze met groenzucht een groen gezicht. **In 20% van de gevallen krijgt een persoon met blauwkoorts een groen gezicht en in 30% van de gevallen krijgt iemand met groenkoorts een blauw gezicht!** Je spoedt je naar de spiegel en iemand met een groen gezicht staart terug. Welke ziekte heb je? Bekijk onderstaande figuur en vul de ontbrekende kansen in de tabel verder aan.

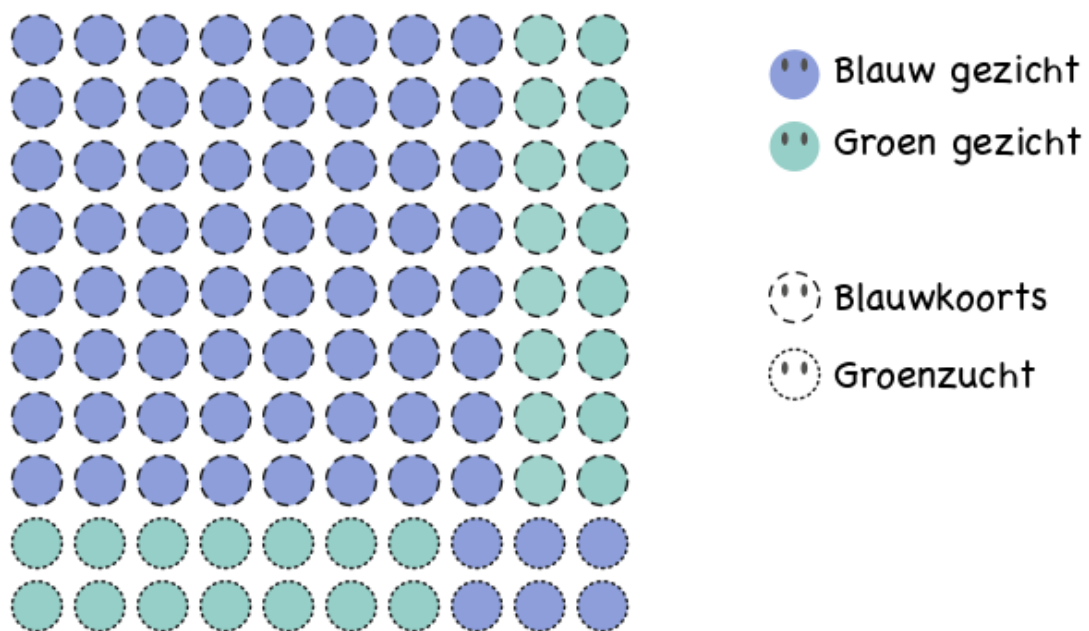

Figure 5: Honderd individuen met blauwkoorts en groenzucht. Sommigen hebben een blauwe gezichtskleur, anderen een groene.

$$P(\text{blauwkoorts}) = \dots \quad P(\text{groenzucht}) = \dots$$

ziekte	kans blauw gezicht	kans groen gezicht
blauwkoorts
groenzucht

$$P(\text{blauw gezicht}) = \dots \quad P(\text{groen gezicht}) = \dots$$

$$P(\text{blauwkoorts} \mid \text{groen gezicht}) = \dots \quad P(\text{groenzucht} \mid \text{groen gezicht}) = \dots$$

1.2.2 Naive Bayes

Nu we de regel van Bayes intuïtief begrijpen, kunnen we deze toepassen voor het voorspellen van β -platen in eiwitten. De *naive Bayes*-methode kan hiervoor gebruikt worden. Deze methode maakt gebruik van de regel van Bayes om voorspellingen te maken o.b.v. een gegeven input. In dit project willen we een β -plaat voorspellen o.b.v. de eiwitsequentie (de input).

De regel van Bayes kan voor dit geval als volgt geschreven worden:

$$P(\beta\text{-plaat} \mid \text{eiwitsequentie}) = \frac{P(\text{eiwitsequentie} \mid \beta\text{-plaat})P(\beta\text{-plaat})}{P(\text{eiwitsequentie})}$$

De eerste kans in de breuk kunnen we wat herschrijven als:

$$P(\text{eiwitsequentie} \mid \beta\text{-plaat}) = P(A_1 A_2 \dots A_n \mid \beta\text{-plaat}).$$

Hierboven schrijven we dus de eiwitsequentie gewoon als de opeenvolging van de n aminozuren. Hier stelt A_i de identiteit voor van het aminozuur op positie i . Hoe berekenen we de kans op een gegeven sequentie? Voor een stukje met lengte $n = 10$ hebben we $20^{10} = 10240000000000 \approx 10^{13}$ unieke sequenties. In een probabilistisch model moeten we dus een vereenvoudiging doorvoeren!

Vereenvoudiging: We gaan ervan uit dat de kans dat een bepaald aminozuur op een bepaalde plaats voorkomt **onafhankelijk is van de aminozuren op elke andere plaats** (ergens huilt er een moleculair bioloog).

Deze vereenvoudiging is natuurlijk volstrekt biologisch onrealistisch! De aminozuren zijn in werkelijkheid juist erg afhankelijk, bijvoorbeeld omdat twee aminozuurtjes met elkaar in contact komen en een waterstofbrug vormen. Hoe fout deze vereenvoudiging ook is, ze is echter wel nuttig!

Het laat ons toe om de kansen voor een β -plaat redelijk goed te benaderen! In formulevorm is deze veronderstelling voor ons probleem⁸⁹:

$$\begin{aligned} P(\text{eiwitsequentie} \mid \beta\text{-plaat}) &\approx P(A_1 \mid \beta\text{-plaat})P(A_2 \mid \beta\text{-plaat}) \dots P(A_n \mid \beta\text{-plaat}) \\ &= \prod_{i=1}^n P(A_i \mid \beta\text{-plaat}) \end{aligned}$$

Uiteindelijk kunnen we de regel van Bayes dus als volgt noteren om β -platen te voorspellen:

$$P(\beta\text{-plaat} \mid \text{eiwitsequentie}) \approx P(\beta\text{-plaat}) \prod_{i=1}^n \frac{P(A_i \mid \beta\text{-plaat})}{P(A_i)}.$$

We kunnen de kans op een β -plaat gegeven een sequentie dus berekenen aan de hand van termen die we makkelijk uit data kunnen schatten door te tellen! De kans dat het aminozuur voorkomt in een β -plaat gedeeld door de kans dat dat aminozuur in een willekeurig eiwit voorkomt wordt de **odds** (Nederlands: *kansverhouding*) genoemd. Hoewel we dit hier niet zullen doen, is het misschien ook wel belangrijk te vermelden dat in de praktijk de logaritme¹⁰ van deze kansen genomen wordt om de berekeningen te vereenvoudigen.

Vraag: Wanneer zou je stellen dat een regio waarschijnlijk een β -plaat is?

1.2.3 Een eenvoudig voorbeeld met de hand uitwerken

Nu kunnen we de bovenstaande formule gebruiken om voorspellingen te maken voor eiwitten. Vooraleer we deze formule doorgeven aan de computer zullen we ze eerst zelf op papier eens toepassen. Hiervoor hebben we volgende kansen nodig (rechterlid van de bovenstaande formule):

- $P(A_i)$: de probabiliteiten van het voorkomen van elk aminozuur A_i .
- $P(\beta\text{-plaat})$: de kans om een β -plaat waar te nemen.
- $P(A_i \mid \beta\text{-plaat})$: de kans om een bepaald aminozuur waar te nemen, gegeven dat de sequentie een β -plaat is.

⁸On helemaal precies te zijn, de veronderstelling zegt dat $P(A_1 A_2 \dots A_n) \approx P(A_1)P(A_2) \dots P(A_n)$, wat zegt dat aminozuren onafhankelijk zijn. Wij gebruiken de identiteit $P(A_1 A_2 \dots A_n \mid \beta\text{-plaat}) \approx P(A_1 \mid \beta\text{-plaat})P(A_2 \mid \beta\text{-plaat}) \dots P(A_n \mid \beta\text{-plaat})$, wat zegt dat aminozuren onafhankelijk zijn binnen een β -plaat. Deze twee uitspraken zijn **niet** inwisselbaar!

⁹Hier maken we gebruik van de notatie voor een product: $\prod_{i=1}^n x_i = x_1 x_2 \dots x_n$, (bv. $\prod_{i=2}^4 i = 2 \times 3 \times 4 = 24$).

¹⁰De logaritme met basis 10 wordt gedefinieerd als:

$$\log_{10} x = y \iff 10^y = x.$$

Herinner je dat voor positieve getallen a en b geldt dat $\log(ab) = \log(a) + \log(b)$ en $\log(a/b) = \log(a) - \log(b)$. Wetenschappers gebruiken logaritmen vaak om vermenigvuldigingen in sommen om te zetten. Het voordeel met logaritmen is dat heel kleine getallen door vermenigvuldiging in negatieve waarden omgezet worden.

Oefening 2: Onderstaande tabel bevat experimenteel bepaalde aminozuur (AZ) aantallen van een staarteiwit van een faag die we zullen gebruiken om voorspellingen te maken. Op basis van de aantallen en het totaal aantal aminozuren kan je de ontbrekende kansen in de tabel berekenen, alsook de kans op een β -plaat. Deze kansen heb je nodig om de formule uit te werken. Vervolledig deze tabel.

AZ	totaal aantal	$P(A_i)$	aantal in β -plaat	$P(A_i \text{-plaat})$	$\frac{P(A_i \text{-plaat})}{P(A_i)}$
A	48	...	21
C	8	0.0120	2	0.0060	0.5038
D	48	...	19
E	22	...	11
F	25	0.0375	13	0.0393	1.0479
G	71	0.1064	29	0.0876	0.8231
H	10	0.0150	4	0.0121	0.8060
I	51	...	36
K	34	...	12
L	49	0.0735	30	0.0906	1.2337
M	9	0.0135	6	0.0181	1.3434
N	41	0.0615	18	0.0544	0.8847
P	28	0.0420	7	0.0211	0.5038
Q	22	0.0330	9	0.0272	0.8244
R	23	0.0345	14	0.0423	1.2266
S	50	...	25
T	46	0.0690	23	0.0695	1.0076
V	48	0.0720	31	0.0937	1.3014
W	7	0.0105	2	0.0060	0.5757
Y	27	...	19
Totaal	667	-	331	-	-

Dus is de kans op een β -plaat gelijk aan:

$$P(\beta\text{-plaat}) = \dots$$

Oefening 3: Volgende korte sequentie is een klein deeltje van het P22 staarteiwit: “YSIEADKK”. Experimenteel werd reeds bepaald dat dit geen β -plaat is, maar een α -helix. Bereken nu via de laatst geziene formule de kans dat die sequentie een β -plaat bevat (deze kans zou klein moeten zijn). Maak gebruik van de tabel met kansen die je net hebt ingevuld.

i	A_i	$\frac{P(A_i \beta\text{-plaat})}{P(A_i)}$
1
2
3
4
5
6
7
8

Dus is de conditionele kans op een β -plaat gegeven de eiwitsequentie bij benadering gelijk aan:

$$P(\beta\text{-plaat} \mid \text{eiwitsequentie}) \approx \dots$$

1.3 Naïve Bayes op de computer

1.3.1 Glijdende vensters en drempelwaarden

In het computerdeel van dit practicum gaan we nu de Naïve Bayes-methode toepassen op het volledige P22 eiwit dat we eerder besproken hebben. Het doel is om te ontdekken waar de β -platen zich in het eiwit bevinden. We zullen β -platen voorspellen met behulp van de Naïve Bayes-methode en de voorspellingen (i.e. de kansen) dan voorstellen via een grafiek. Hiervoor bewegen we aminozuur voor aminozuur over het eiwit via een *glijdend venster* van lengte k . In dit glijdend venster kijken we naar de aminozuren op elke positie van i tot $i + k$ en vermenigvuldigen alle odds voor elk aminozuur. We noteren dit als

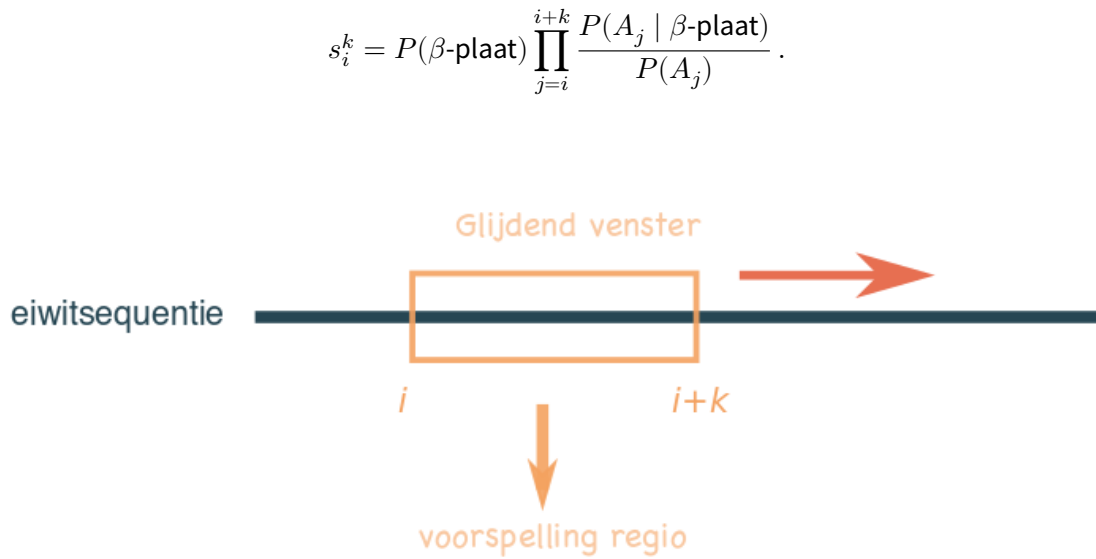

Figure 6: Illustratie van het glijdend venster over een sequentie.

In elke stap (voor elk glijdend venster) maken we een voorspelling die we later visueel kunnen voorstellen in een plot.

Eerder hebben we gesteld dat we een regio als een β -plaat classificeren indien

$$P(\beta\text{-plaat} \mid \text{eiwitsequentie}) > 0.5.$$

We willen dit echter veralgemenen zodat we strenger of minder streng kunnen zijn om secundaire structuren te vinden:

$$P(\beta\text{-plaat} \mid \text{eiwitsequentie}) > \theta.$$

Hier is θ een zorgvuldig gekozen *drempelwaarde* (Engels: threshold). De keuze van θ heeft gevolgen voor de correctheid van onze voorspellingen:

- als we θ te hoog kiezen is onze drempelwaarde te streng en zullen we dus bepaalde regio's niet als β -platen voorspellen terwijl dit eigenlijk wel β -platen zijn.
- als we θ te laag kiezen zijn we niet streng genoeg. We zullen dus regio's voorspellen als β -plaat dat eigenlijk geen β -plaat zijn.

Hieronder zie je een voorbeeld van een analyse met een glijdend venster.

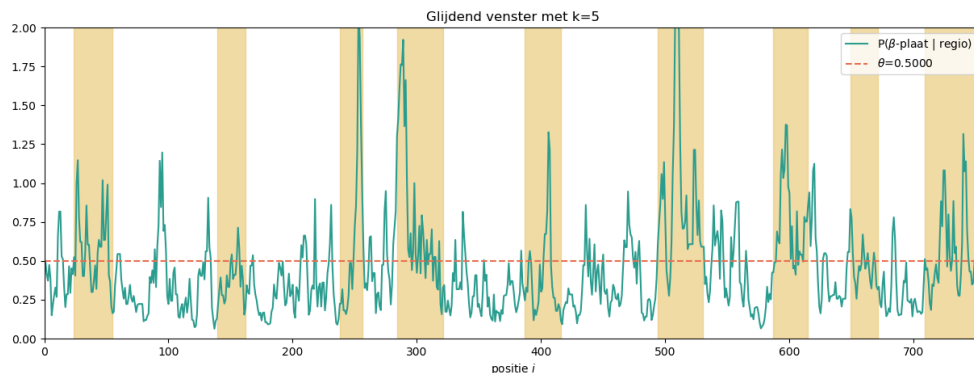

Figure 7: Voorstelling van de resultaten van het glijdend venster. De regio's waar de conditionele kans de drempelwaarde overschreed gedurende een bepaalde lengte (bepaald door k), worden aangeduid als β -plaat.

Je kan dus inzien dat we de waarde van θ net goed willen kiezen zodat we het aantal foute voorspellingen tot een minimum beperken. Dit beperken van foute voorspellingen is altijd gewenst bij het gebruik van wiskundige modellen, en om deze fouten te bestuderen doen we aan *modevaluatie*.

1.3.2 Modevaluatie: op welke manier is je model fout?

Wiskundige modellen maken zelden perfecte voorspellingen. Toch is het in de praktijk belangrijk dat modellen zeer accurate voorspellingen maken. Als bijvoorbeeld een zelfrijdende auto een foute voorspelling maakt over waar hij moet rijden kan dat mogelijks fataal zijn voor personen in de wagen en/of in de omgeving. Wanneer een wiskundig model voorspelt dat jij een kankergezwell hebt terwijl dat eigenlijk niet zo is, krijg je onnodig dure chemotherapie (die vaak ook slechte bijwerkingen heeft). Er zijn natuurlijk ook minder ernstige voorbeelden: wanneer het algoritme van Netflix je weer een serie aanraadt die je niet goed vindt, ga je naar die serie simpelweg niet beginnen kijken. Maar uiteraard wil ook Netflix zijn klanten de meest relevante films en series aanraden, en dat doen ze door continu voorspellingen te maken o.b.v. de series en films die jij al bekeken hebt en de grote hoeveelheid data die ze over hun andere klanten hebben.

Om inzicht te krijgen in hoe goed of hoe slecht een model voorspellingen maakt, zullen we het model evalueren: we bepalen hoe goed het model werkt op nieuwe data. Bij het voorspellen van secundaire structuren kan ons model slechts twee soorten voorspellingen maken: ofwel is de beschouwde regio onderdeel van een β -plaat ofwel is die dat niet. Het eerste noemen we een *positieve voorspelling*, het tweede een *negatieve voorspelling*. Deze terminologie is afkomstig uit de geneeskunde: een diagnostische test is positief als de persoon ziek is, en negatief als de persoon gezond is. In onze context

hebben we echter geen voorkeur voor een positieve of negatieve voorspelling, we willen enkel correcte voorspellingen! Ons model kan twee soorten foute voorspellingen maken:

- Er werd foutief voorspeld dat een regio deel uit maakt van een β -plaat. Dit heet een **vals positieve** voorspelling (Engels: *false positive*).
- Een regio werd voorspeld als geen deel van een β -plaat terwijl dit in werkelijkheid wel zo is. Dit is een **vals negatieve** voorspelling (Engels: *false negative*).

De correcte en foute voorspellingen kunnen we eenvoudig voorstellen in een compacte tabel:

	Voorspeld als β -plaat	Voorspeld als geen β -plaat
Regio is deel van β -plaat	echt positief	vals negatief
Regio is geen deel van β -plaat	vals positief	echt negatief

Beide foute voorspellingen zijn nauw verbonden met de keuze van de drempelwaarde θ , alsook de grootte van het glijdend venster. In een laatste stap zullen we daarom de drempelwaarde θ en de grootte van het glijdend venster manueel aanpassen en het effect bestuderen op het aantal foute voorspellingen. Op die manier kunnen we θ en de grootte van het venster optimaal kiezen, om de foute voorspellingen tot een minimum te beperken.

1.3.3 Stappenplan

Concreet zullen we de computer dus instructies geven om het volgende te doen:

1. Startend bij het begin van een eiwitsequentie maakt de computer een eerste voorspelling voor het stukje van de sequentie dat zich in het glijdend venster bevindt. Dit doet hij door Naive Bayes toe te passen en het stukje sequentie als β -plaat te voorspellen wanneer de berekende kans groter is dan de vooropgestelde drempelwaarde θ .
2. Daarna schuift de computer het glijdend venster één aminozuur op in de sequentie en maakt een nieuwe voorspelling voor dit glijdend venster. Dit proces herhaalt de computer tot het einde van de eiwitsequentie bereikt is.
3. Voor elk glijdend venster slaat de computer de voorspelling op, zodat die later visueel voorgesteld kan worden.
4. We laten de computer de voorspellingen vergelijken met de werkelijke secundaire structuren, zodat we het model kunnen evalueren o.b.v. vals positieven en vals negatieven.
5. Als laatste stap veranderen we manueel de drempelwaarde θ en de grootte van het glijdend venster, om op die manier te proberen de vals positieven en vals negatieven tot een minimum te beperken.

Computeroefeningen: Het glijdend venster om secundaire structuur te voorspellen is beschikbaar in een Jupyter notebook. Deze zijn beschikbaar via de website van de biowiskundedagen (<http://www.biowiskunedagen.ugent.be/>) of door op *deze link* te klikken. Met die notebook kan je experimenteren met de grootte van het venster, de parameter k en de drempelwaarde. Enkele vragen hierbij zijn de volgende: Welke invloed heeft de parameter k als die groter wordt? Wat wil $k = 1$ zeggen? Welke invloed heeft het verhogen en verlagen van de drempelwaarde op de verschillende types fouten? Kan je het aantal valse positieven (niet- β -platen die als β -plaat voorspeld worden) zo laag mogelijk krijgen? Hoe zorg je er voor dat je geen enkele β -plaat mist? Wat is het nadeel hiervan?

1.4 En verder...

De concepten die je in deze praktische sessie geleerd hebt zijn eenvoudig en kunnen zeer nuttig zijn in de praktijk. Deze methode is een vereenvoudigde versie van de **Chou-Fasman** methode om secundaire structuren te voorspellen. Er bestaan echter ook veel complexere methoden om eiwitten te bestuderen. Misschien vind je onze methode van het glijdend venster nogal onelegant. Een veel krachtigere methode om secundaire structuren te bepalen is via *verborgen Markovketens* (Engels: Hidden Markov Chains) die op een slimme manier eiwit- en DNA-sequenties kunnen labelen.

Daarenboven staat onderzoek in de bio-informatica nooit stil en zijn er zelfs grote bedrijven in geïnteresseerd, net omdat computers ons veel kunnen bijleren over biologie. Een zeer recent voorbeeld is Deepmind, een bedrijf dat onder Google werkt. Recent werk van hen gebruikt complexe artificiële intelligentie om de tertiaire structuur van een eiwit accuraat te voorspellen. Hun ontwikkelde methode *AlphaFold* is de eerste in zijn soort, maar zal waarschijnlijk niet de laatste zijn. Net zoals we in dit project gedaan hebben, werd hierbij een model gefit aan een databank met geannoteerde voorbeelden. Wij hebben echter met een model gewerkt met een twintigtal parameters, in de praktijk zijn het er miljoenen of miljarden.

Verspreiding van ziektes doorheen sociale netwerken

In dit project zullen we bestuderen hoe ziektes kunnen verspreiden via een (sociaal) netwerk. We zullen onderzoeken hoe de structuur van een netwerk een invloed kan hebben hoe snel een ziekte doorgegeven wordt. Ten slotte zullen we het effect van vaccinatie bekijken.

[toc]

Besmettelijke ziektes

In de geschiedenis van de mensheid¹¹ heeft niets zoveel mensen gedood als besmettelijke ziekten. De ziekte die de meeste mensen heeft gedood is waarschijnlijk tuberculose, waarbij 1000 miljoen mensen in alleen de 19de en 20ste eeuwen werden gedood. De ziekte die het snelst gedood heeft, is de “Spaanse griep” epidemie die tussen 1918-1920 50-100 miljoen mensen heeft gedood. De ziekte met het grootste evenredige dodental blijkt de Zwarte Dood, die 20% van de wereldbevolking en zelfs 50% van de Europese bevolking in de 14e eeuw doodde. Nog erger dan die ramp was het dodental in het Amerikaanse continent na de Europese kolonisatie, die op veel plaatsen de inheemse bevolking met meer dan 90% verminderde.

Tegenwoordig veroorzaakt besmettelijke ziektes minder doden door betere medische kennis, technieken en middelen. Echter blijven ze een ernstig probleem voor de volksgezondheid. Toch zijn 3 van de 10 belangrijkste doodsoorzaken wereldwijd besmettelijke ziekten. Naast de verbeteringen van de moderne wereld zijn er ook nieuwe uitdagingen voor het stoppen van epidemieën. Nu kan een besmette persoon op een vliegtuig stappen en in een paar uur tijd een ziekte naar een ander continent verspreiden.

¹¹In deze nota's leggen we de nadruk op de verspreiding van humane ziektes. Dezelfde modellen worden echter ook gebruikt om ziektes tussen dieren (zoals verspreiding van *Myxomatosis* bij konijnen) of zelfs tussen planten (bijvoorbeeld verspreiding van *Phytophthora infestans*, een aardappelziekte die verantwoordelijk was voor de Ierse hongersnood).

Figure 8: Verschillende vliegtuigroutes tussen luchthavens. De wereld is sterk geconnecteerd en ziektes kunnen zich nu veel sneller verspreiden.

Ziekteverspreidingsmodellen

Bij de uitbraak van een besmettelijke ziekte is het belangrijk om inzicht te krijgen in hoe deze ziekte zich de volgende dagen en weken kunnen verspreiden. Dit zal helpen om het optimale gebruik van middelen en mensen te plannen om de ziekteverspreiding een halt toe te roepen. Bovendien, voordat we deze maatregelen ten uitvoer leggen, moeten we weten hoe ze het verloop van de ziekte kunnen beïnvloeden, zodat de meest efficiënte en goedkoopste maatregelen eerst geïmplementeerd kunnen worden.

Om deze en andere belangrijke vragen te beantwoorden, zijn *ziektespreidingsmodellen* vaak gebruikt. Deze modellen zijn gebaseerd op wiskundige vergelijkingen die beschrijven hoe een besmettelijke ziekte zich doorheen de tijd en/of ruimte verspreidt. Ze kunnen worden gebruikt om relevante vragen te beantwoorden, zoals:

- Zonder tussenkomst, zal de ziekte uitsterven of ongecontroleerd verspreiden?
- Hoeveel mensen moeten gevaccineerd worden om de verspreiding te stoppen?
- Hoe beïnvloedt het gedrag van mensen of dieren de verspreiding van ziektes?
- Welk effect zullen verschillende quarantainemaatregelen hebben?

Aangezien het verloop doorheen de tijd cruciaal is in het geval van ziekteverspreiding, zijn bijna alle

ziektespreidingsmodellen *dynamisch*¹² van aard. Maar sinds de ontwikkeling van de eerste ziektespreidingsmodellen in de eerste helft van de 20e eeuw, bijna alle mogelijke modeltypes zijn gebruikt om de dynamiek van besmettelijke ziektes te beschrijven.

In dit project zullen we twee van de belangrijkste en meest gebruikte types van ziektespreidingsmodellen bestuderen.

Het SIR model

Een van de eenvoudigste manieren om ziekteverspreiding in een gemeenschap te modelleren is aan de hand van het SIR model. SIR staat voor *Susceptible* (vatbaar), *Infected* (geïnfecteerd) en *Resistant* (resistent of hersteld), de drie types van individuen die in een gemeenschap voorkomen. Meestal zijn de individuen gewoon mensen, maar dit model kan ook aangewend worden om ziekteuitbraak bij knaagdieren, vogels of zelfs planten te modelleren. Het SIR model bestaat uit drie vergelijkingen die de veranderingen van het aantal individuen in een bepaalde groep beschrijven. De variabelen die de toestand beschrijven zijn:

- $S(t)$: het (relatief) aantal vatbare individuen op tijdstip t ;
- $I(t)$: het (relatief) aantal geïnfecteerde individuen op tijdstip t ;
- $R(t)$: het (relatief) aantal resistente individuen op tijdstip t .

In deze beschrijving maken we een eerste grote vereenvoudiging van de werkelijkheid. We nemen aan dat elk van deze variabelen reëelwaardig zijn en dat het aantal individuen in elke groep continu kan variëren. In werkelijkheid is het aantal geïnfecteerden of vatbare individuen een geheel getal, je bent immers besmet of je bent het niet. Modelleerders werken echter graag met continue variabelen omdat ze dan de technieken van wiskundige analyse kunnen gebruiken.

Vraag 1: Onder welke omstandigheden gaat deze continue benadering ongeveer op? Wanneer niet?

¹²Een dynamisch model wil zeggen dat het een verandering in de tijd modelleert.

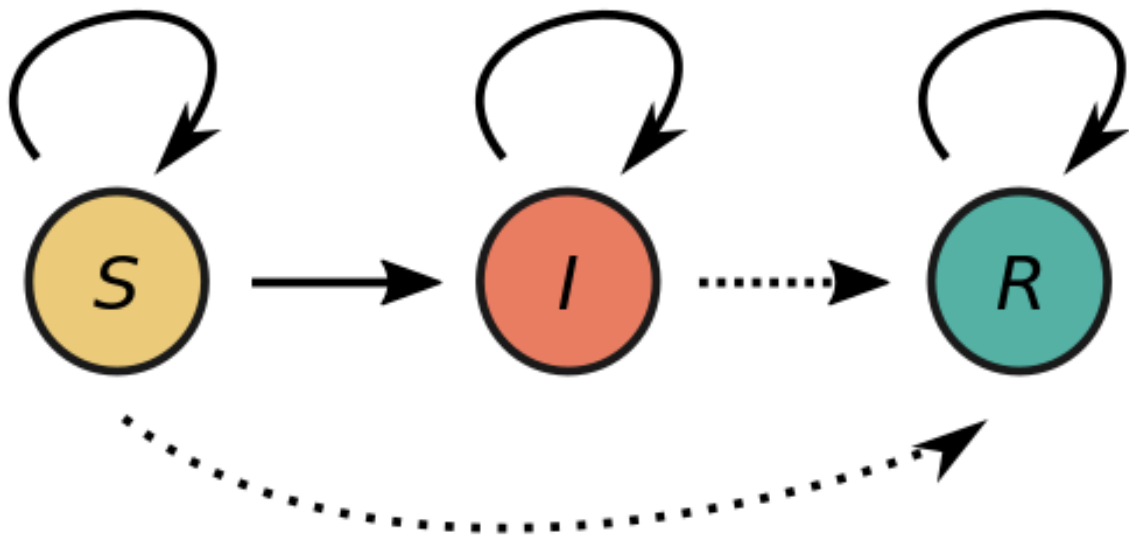

Figure 9: Visuele voorstelling van het SIR model. Een vatbaar individu (toestand S) kan geïnfecteerd worden (toestand I), weergegeven door de volle pijlen. Een geïnfecteerd individu kan immuun worden en vatbare individuen kunnen geïmmuniseerd worden, weergegeven door de pijlen met stippellijnen. In dit project zullen we deze overgangen niet beschouwen.

Deze drie variabelen worden aan elkaar gelinkt aan de hand van drie vergelijkingen. Hierin nemen we aan dat de grootte van de populatie ongewijzigd blijft. In de tijdspanne die het model beschrijft gebeuren er dus geen geboortes, noch sterven er mensen. We zullen ons hier dus betrekken tot de verspreiding van een relatief onschuldige ziekte zoals een verkoudheid. De drie vergelijkingen zijn als volgt:

$$\frac{dS(t)}{dt} = -\beta S(t)I(t)$$

$$\frac{dI(t)}{dt} = \beta S(t)I(t) - \gamma I(t)$$

$$\frac{dR(t)}{dt} = \gamma I(t)$$

Elke vergelijking vertelt ons hoeveel mensen op een bepaald moment bevinden zich in dat groep. De vergelijkingen zijn gekoppeld via de *overgangssnelheden*, die vertellen ons de waarschijnlijkheid om van het ene naar het andere groep te gaan.

De overgangssnelheid van vatbaar naar geïnfecteerd hangt af van het contact tussen een vatbare per-

soon en een geïnfecteerd persoon. We noemen deze contactsnelheid als β . Dus de kans dat de ziekte overgedragen wordt tijdens een contact tussen een vatbare en een geïnfecteerde persoon is βI . Dan vermindert het totale aantal vatbare personen met deze snelheid op elke tijdstip.

De overgangssnelheid van geïnfecteerd naar resistent hangt alleen af van de snelheid van herstel, die we γ noemen. Dus het aantal geïnfecteerde personen vermindert met deze snelheid op elke tijdstip.

Vraag 2: Kan je aantonen dat het totaal aantal individuen in de populatie ($S(t) + I(t) + R(t)$) constant zal blijven?

Bij het vaststellen van deze overgangssnelheden hebben we een andere belangrijke vereenvoudiging gemaakt. We nemen aan dat elke persoon in de populatie een gelijke waarschijnlijkheid heeft om in contact te komen met elke andere persoon. Anders gezegd, nemen we aan dat de populatie perfect gemengd is. In sommige gevallen kan deze vereenvoudiging passen bij de realiteit, bijvoorbeeld als we willen bijhouden hoe een griep zich door een fuif verspreidt.

Het SIR-model kan niet exact worden opgelost, zoals veel differentiaalvergelijkingen die optreden in de biologische wetenschappen. Dus we moeten een *numerieke benadering* van de oplossing vinden. Dit betekent dat we een algoritme zullen gebruiken om een geschatte maar nauwkeurige oplossing te vinden. Er zijn verschillende mogelijkheden om dit te doen. We zouden ons continue probleem kunnen vervangen door een discrete tegenhanger. Dit zou ons toelaten bepaalde numerieke methoden te gebruiken om een benaderende oplossing te krijgen. Anders kunnen we een iteratieve methode gebruiken. Uitgaande van een initiële schatting, maken iteratieve methoden opeenvolgende benaderingen die stapsgewijs convergeren naar de exacte oplossing.

Met behulp van computers is het gemakkelijk om op deze manier een numerieke oplossing voor het SIR-model te vinden. Vanuit deze oplossing kunnen we leren hoe de verschillende variabelen in de loop van de tijd veranderen. Om dit te doen, vertrekken we van een beginvoorwaarde: het is logisch om te beginnen met een populatie met zero resistente personen, een paar geïnfecteerde personen en de rest vatbaar. Vervolgens kunnen we onze numerieke oplossing gebruiken om het aantal mensen in elke groep bij elke tijdstap te berekenen. Als we een plot maken, zullen we de dynamiek zien die in de onderstaande figuur wordt getoond.

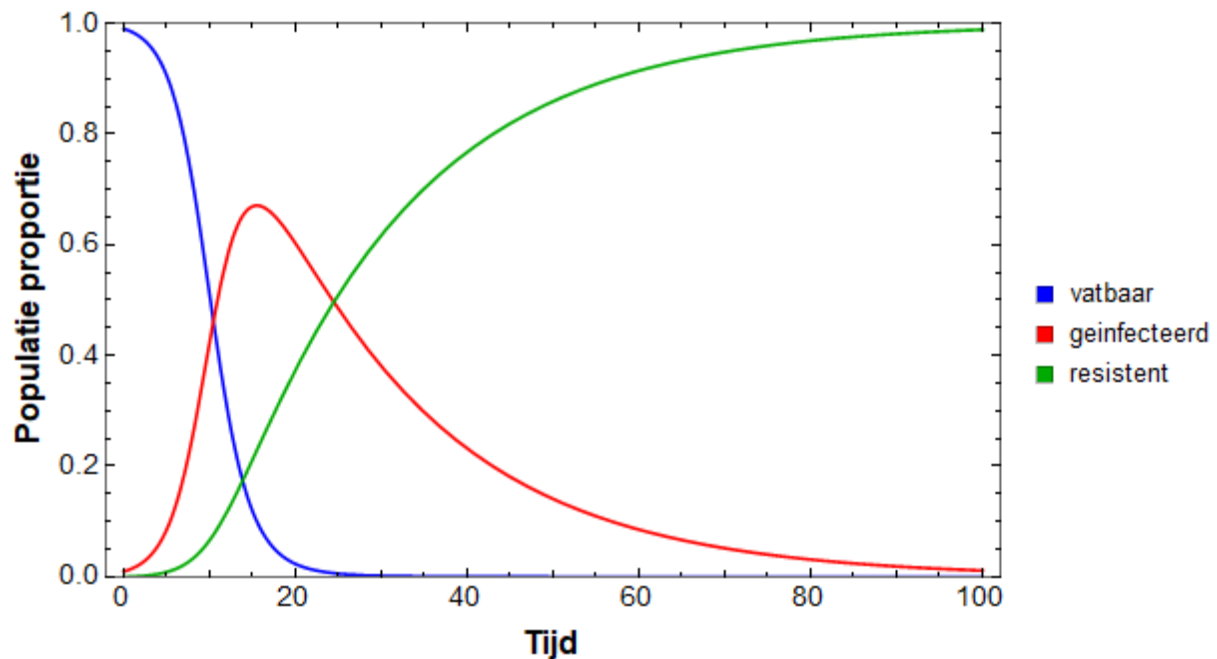

Figure 10: Een simulatie van een oplossing van het stelsel differentiaalvergelijkingen die het standaard SIR model voorstellen.

Vraag 3: Een epidemie wordt **uitbreidend** genoemd als het aantal geïnfekteerden toeneemt. Wanneer is de epidemie uitbreidend? Op het moment wanneer I verandert van toenemend naar afnemend, wat kun je zeggen over de verandering van I ? (**hint:** kijk naar de vorm van $\frac{dI}{dt}$)

Sociale netwerken

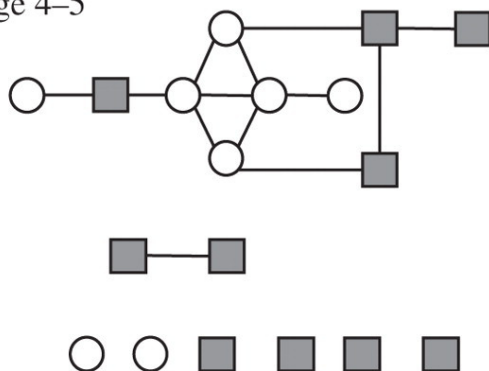
Het standaard SIR model maakt de onrealistische veronderstelling dat twee willekeurige individuen telkens de zelfde kans hebben om met elkaar in contact te komen en zo mogelijks een ziekte door te geven¹³. In werkelijk gaat natuurlijk niet iedereen met dezelfde mensen om. We hebben allemaal mensen waar we meer mee omgaan dan anderen, sommigen komen meer in contact met anderen. Het geheel van wie met wie in contact staat wordt een *sociaal netwerk* genoemd (denk aan Facebook). Het lijkt evident dat de structuur van zo'n netwerk een sterke invloed zal hebben op de dynamiek van de ziekteverspreiding. In deze sectie zullen we bekijken hoe we een netwerk wiskundig kunnen beschrijven.

¹³Welk type contact hier ook voor nodig zou zijn.

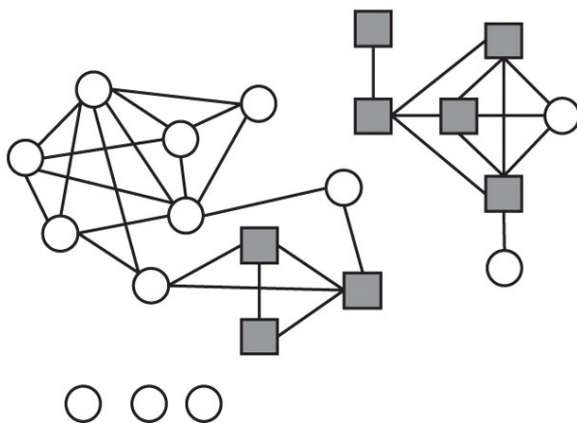
Een voorbeeld

Hieronder zie je een voorbeeld van een twee netwerken. Laten we ons voorstellen dat het het sociale netwerk van een schoolklas vertegenwoordigt. De punten vertegenwoordigen de studenten en worden *knopen* genoemd. De contacten tussen studenten worden weergegeven door lijnsegmenten tussen knopen, en worden *bogen* genoemd. We zeggen dat twee knopen met elkaar *verbonden* zijn als er een boog tussen zit. Hier gaan we er van uit dat een knoop niet verbonden kan zijn met zichzelf¹⁴. Ook is er maar maximaal één boog mogelijk tussen twee knopen. De *graad* van een knoop is het aantal bogen dat ermee verbonden zijn.

age 4–5

age 7–8

age 10–11

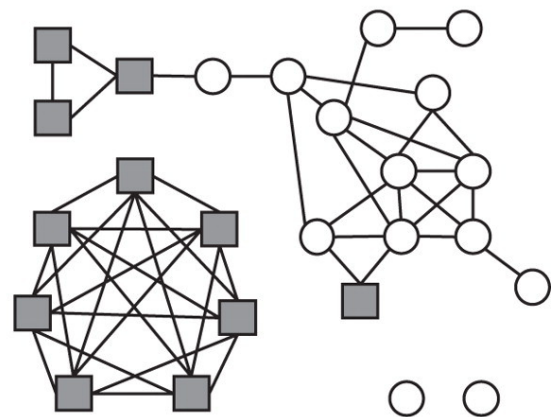

Figure 11: Voorbeelden van gekleurde grafen die netwerken tussen kinderen van verschillende leeftijden voorstellen (bron).

Zoals je ziet wordt een network of een graaf vaak voorgesteld in een figuur waar cirkels (of andere

¹⁴We gaan er van uit dat je niet kan bevriend zijn met jezelf.

elementen) de knopen voorstellen die geconnecteerd zijn door lijnen, de bogen. Deze figuren zijn niet uniek: eenzelfde netwerk kan vaak op verschillende manieren voorgesteld worden. Soms hebben de knopen ook een kleur, bijvoorbeeld om geslacht te duiden in een sociaal netwerk. In dat geval spreekt men van een *gekleurde graaf*.

Vraag 4: Beschrijf het verschil tussen de sociale netwerken tussen kinderen van verschillende leeftijden.

Een figuur is nuttig om te bekijken hoe het netwerk er uit ziet. Om er berekeningen mee te doen zijn er echter andere representaties nodig. Een graaf kan wiskundig voorgesteld worden in een matrix die heet een *bogenmatrix* (Engels: adjacency matrix). Als de aantal knopen in de graaf n is, dan is de bogenmatrix een vierkante matrix met dimensies $n \times n$. Het element $A_{ij} = 1$ als de knopen i en j verbonden zijn, en $A_{ij} = 0$ als ze niet verbonden zijn¹⁵. De bogenmatrix graaftheorie met matrixtheorie!

Het sociaal netwerk dat we beschouwen wordt weergegeven in onderstaande figuur. De knopen (hier personen) zijn genummerd voor ons gemak. We houden geen rekening met geslacht of andere attributen. We zullen hier een ziekteuitbraak op simuleren!

¹⁵In het echte leven hebben de meeste mensen in een populatie geen contact met elkaar (denk aan het sociaal netwerk van een hele stad). Dus de graaf is verre van *volledig verbonden* (elk paar knopen is verbonden) en de elementen van de bogenmatrix bestaat grotendeels uit nullen. In deze gevallen kan het soms beter zijn om een *verbindingslijst* te gebruiken. Dit is een lijst met dimensies $m \times 2$ waarbij m het aantal bogen is, en elke rij bevat een koppel knopen die verbonden zijn. Afhankelijk van het specifieke netwerk dat we bestuderen en wat we ermee willen doen, kan de ene of de andere van deze datastructuren efficiënter zijn.

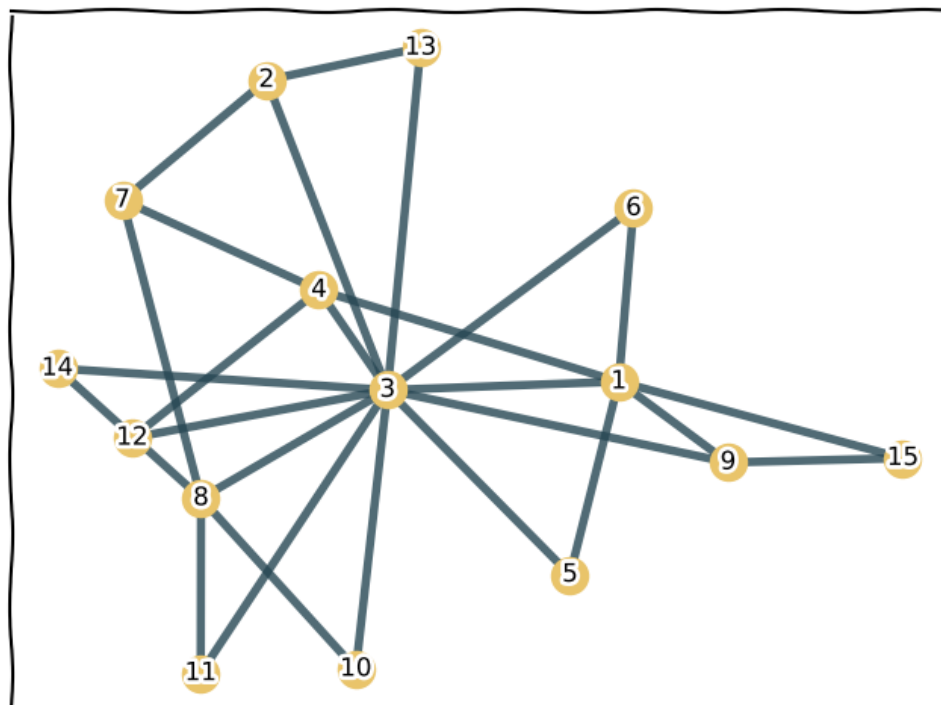

Figure 12: Een sociaal netwerk tussen vijftien personen.

Oefening 1: voltooi de bogenmatrix en de verbindingslijst voor het sociale netwerk.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1
2
3
4
5
6
7
8

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
9
10
11
12
13
14
15

Gradenverdeling

Vraag 5: Wie zal er eerder een verkoudheid oplopen: persoon 3 of 15 ?

Een graaf is een complexe wiskundige structuur. Een gegeven knoop in een graaf wordt gekarakteriseerd door zijn bogen en dus ook graad. Echter, belangrijke eigenschappen van de graaf zijn *emergent*, dit wil zeggen dat ze enkel te verklaren zijn door de graaf in zijn geheel en niet enkel de individuele onderdelen.

Als we iets willen leren over een netwerk, welke informatie kunnen we bekijken? Het zou zeer interessant zijn om te weten hoe verbonden het netwerk is. Hoe kunnen we bepalen tot welke mate de knopen met elkaar verbonden zijn? We zouden naar de gemiddelde knoopgraad kunnen kijken, maar dit zou ons niet veel zeggen. In plaats daarvan kunnen we tellen de fractie van de knopen met graad k . Deze plot wordt de *gradenverdeling* (Engels: *degree distribution*) genoemd en kan ons veel vertellen over de structuur van een netwerk. Wiskundig drukken we de gradenverdeling uit als

$$D(k) = \text{fractie van de knopen met } k \text{ bogen (graad } k \text{)} .$$

Oefening 2: Bereken en plot de gradenverdeling van het sociaal netwerk. Vul eerst onderstaande tabel in en teken dan de plot.

k	$D(k)$
1	...
2	...
3	...

k	$D(k)$
4	...
5	...
6	...
7	...
8	...
9	...
10	...
11	...
12	...
13	...
14	...
15	...

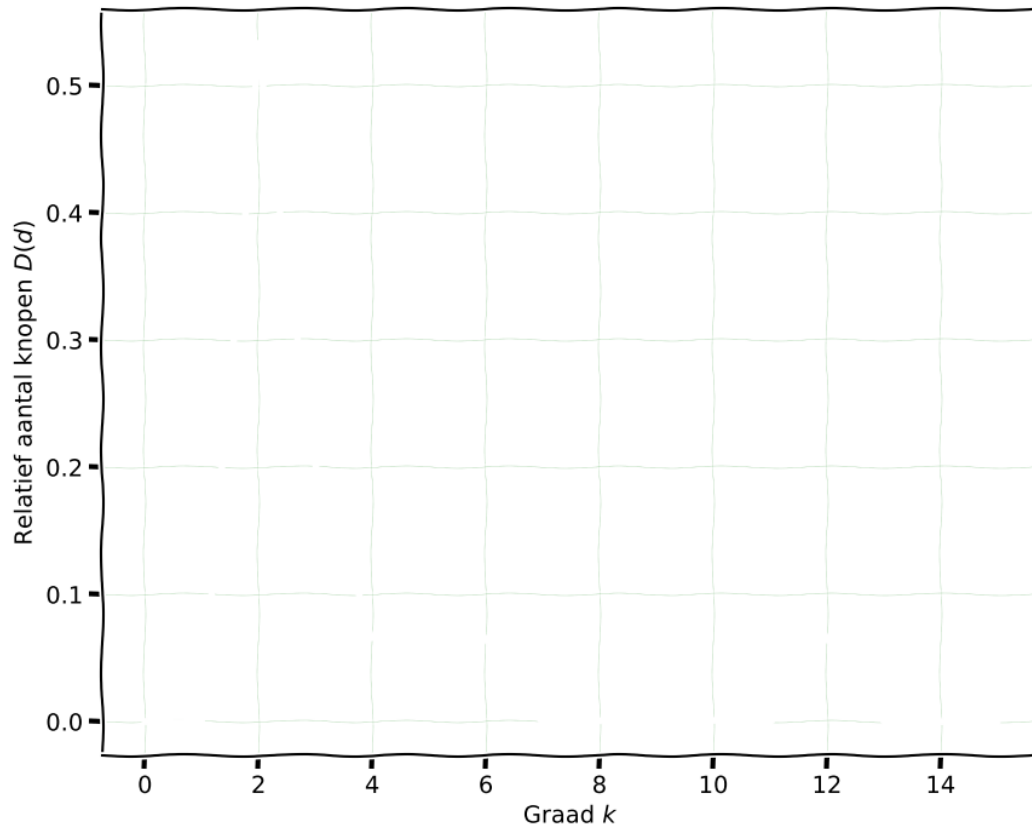

Figure 13

Drie types van netwerken

Er zijn vele verschillende types van netwerken. We beschouwen twee belangrijke: **willekeurige** netwerken en **schaalvrije** netwerken.

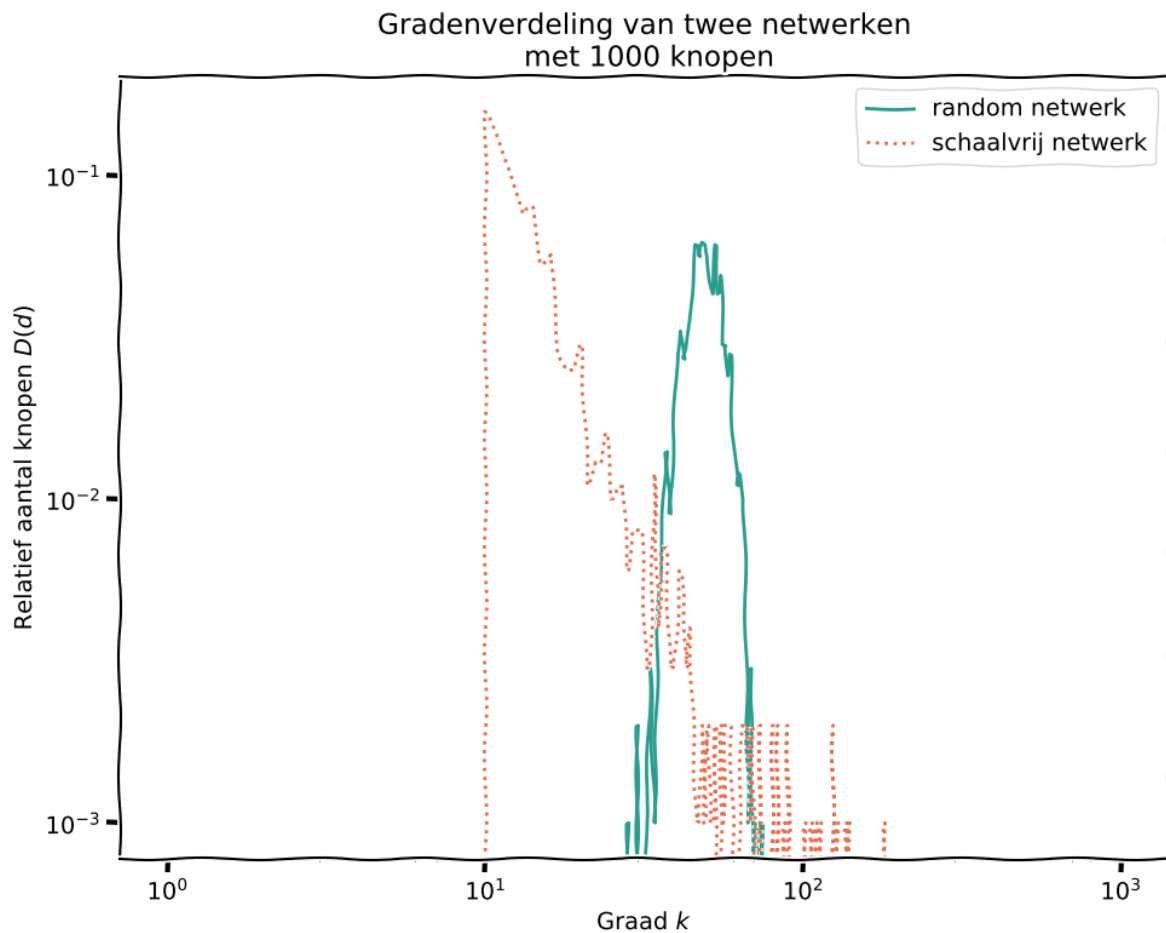

Figure 14: Illustraties van gradenverdelingen van verschillende types van netwerken.

Willekeurige netwerken

Een *willekeurig netwerk* heeft eigenschappen die willekeurig worden bepaald, zoals het aantal knopen, het aantal bogen en de verbindingen tussen knopen en bogen. We kunnen een dergelijk netwerk beschrijven als $G(n, p)$ waarbij n het aantal knopen is en p , een getal tussen 0 en 1, de kans dat er een boog tussen een willekeurig paar knopen is.

Bij een willekeurig netwerk is het verwacht aantal graden per knoop gelijk aan

$$n \cdot p.$$

De meeste knopen hebben een graad dicht bij dit gemiddelde. **In een (groot) willekeurig netwerk**

vind je zelden een knoop met extreem veel of extreem weinig bogen¹⁶.

Oefening 3 Een sociaal netwerk van een school telt 1000 leerlingen. Ga er van uit dat dit beschreven kan worden als een willekeurig netwerk met $p = 0.01$. Hoeveel vrienden heeft een persoon gemiddeld? Denk je dat het waarschijnlijk is dat er iemand rond loopt die slechts twee of minder vrienden heeft?

Gemiddeld aantal vriendschappen = ...

$P(\text{Geen vrienden}) = \dots$

$P(\text{Eén vriend}) = \dots$

$P(\text{Twee vrienden}) = \dots$

$P(\text{Twee of minder vrienden}) = \dots$

Vraag 6 Binnen een random netwerk heeft elke knoop ongeveer hetzelfde aantal graden (iedereen heeft ongeveer evenveel vrienden in een sociaal netwerk). Denk je dat dit een realistische assumptie is voor veel netwerken?

Schaalvrije netwerken

Een netwerk wordt *schaalvrij* (Engels: scale-free) genoemd als de gradenverdeling ongeveer aan volgende vorm voldoet aan een zogenaamde *power law*¹⁷

$$D(k) \propto \frac{1}{k^a},$$

¹⁶Om precies te zijn, de kans dat een knoop in een netwerk met n knopen exact m bogen heeft wordt gegeven door

$$p^m (1-p)^{\binom{n}{2}-m},$$

. Dit volgt uit de Binomiale verdeling. Hier is $\binom{n}{2}$ de binomiaalcoëfficiënt

$$\binom{n}{2} = \frac{n(n-1)}{2},$$

dit is het aantal mogelijke manier je twee knopen kan kiezen uit n .

¹⁷ \propto wil zeggen “evenredig aan”.

met a een exponent die verschilt van netwerk tot netwerk. **In een schaalvrij netwerk hebben enkele knopen een hoge graad en zijn er veel knopen met een lage graad.** Schaalvrije netwerken ontstaan door een aggregatieproces waarbij “the rich get richer”: wanneer nieuwe knopen aan een netwerk toegevoegd worden, gaan deze preferentieel verbindingen aan met knopen met een reeds hoge graad.

Schaalvrije netwerken komen overal voor:

- netwerken van filmsterren (knopen) die samen in een film gespeeld hebben (bogen);
- netwerken van het internet: links (bogen) tussen websites (knopen);
- netwerken die interacties (bogen) weergeven tussen eiwitten (knopen).

Vraag 7: Stel je een sociaal netwerk voor van drie vrienden waar gradueel nieuwe mensen aan geïntroduceerd worden. Kan je je een scenario voorstellen waarbij een schaalvrij netwerk bekomen zou worden?

Verspreiding van een ziekte doorheen een netwerk

Laat ons nu kijken hoe we het SIR ziekteverspreidingsmodel kunnen vertalen naar de taal van netwerken. Aan de hand van een algemeen netwerk zullen we een veel realistischer model opstellen, geen continue benadering meer! Vreemd genoeg sluit dit model niet enkel dichter aan bij de werkelijkheid, het is ook veel eenvoudiger om te bevatten en te simuleren. We kunnen een exacte oplossing bekomen zonder zelfs maar afgeleiden of andere geavanceerde wiskundige technieken nodig te hebben!

Ziektedynamiek op een netwerk

In plaats van het aantal S , I en R individuen doorheen de tijd bij te houden zoals bij het standaard SIR model zullen we voor elke knoop in het netwerk zijn of haar toestand bijhouden. Ook de tijd zal niet meer continu variëren maar zal nu in discrete stappen wegtikken: $t \in 0, 1, 2, 3, \dots$. De toestanden van het model worden dus beschreven door $N_i^t \in \{S, I, R\}$, dit wil zeggen dat knoop i op tijdstip t de toestand S (vatbaar), I (geïnfecteerd) of R (resistent) kan hebben. De verandering in toestanden voor de knopen beschrijven we aan de hand van enkele eenvoudige regels.

Vatbare en geïnfekteerde mensen

Laten we ons eerst beperken tot vatbare en geïnfekteerde individuen. We gaan er van uit dat vatbare individuen ziek kunnen worden, maar zieke individuen niet meer kunnen genezen. Beschouw volgende regels:

1. Indien een knoop in tijdstip t in toestand S zit en al zijn burens eveneens in toestand S zitten, blijft de knoop in tijdstip $t + 1$ in toestand S .
2. Indien een knoop in tijdstip t in toestand S zit en minstens één van zijn burens eveneens in toestand I zit, verandert de knoop in tijdstip $t + 1$ naar toestand I .
3. Indien een knoop in tijdstip t in toestand I zit blijft de knoop in tijdstip $t + 1$ in toestand I .

Oefening 3 Gebruik het sociale netwerk dat je hebt gekregen om de verspreiding van een ziekte te modelleren. 1. Elk individu begint als vatbaar. Kies een persoon om de eerste geïnfecteerde te worden en kleurt deze in. 2. Bij elke tijdstip, ga een voor een door de burens van een geïnfecteerde persoon en laat hen ook geïnfecteerde raken volgens de bovenstaande regels. Vul de tabel in om de spreiding over de tijd te volgen. 3. Herhaal totdat het netwerk niet meer verandert. 4. Volgens de tabel, plot het aantal geïnfecteerden bij elke tijdstip.

knoop	$t = 0$	$t = 1$	$t = 2$	$t = 3$	$t = 4$	$t = 5$	$t = 6$	$t = 7$	$t = 8$	$t = 9$	$t =$
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
totaal aantal geïnfecteerden

OEFENING: Herhaal de laatste oefening met een ander startpunt: kies een persoon met minder of meer contacten. Vul de tabel in en plot het aantal geïnfecteerden bij elke tijdstip. Hoe verandert de ziekteverspreiding?

knoop	$t = 0$	$t = 1$	$t = 2$	$t = 3$	$t = 4$	$t = 5$	$t = 6$	$t = 7$	$t = 8$	$t = 9$	$t =$
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
totaal aantal geïnfecteerden

Immuniteit en vaccinatie

Het bovenstaande voorbeeld geeft ons een idee hoe we ziekteverspreiding op een netwerk kunnen modelleren, maar nu kunnen we enkele vereenvoudigingen verwijderen. Laten we nu *immuniteit* in onze populatie toestaan. Dit betekent dat sommige mensen niet geïnfecteerd kunnen worden. Hun immuniteit kan natuurlijk zijn (door een herstelling van een eerdere infectie) of kunstmatig (door een vaccin te krijgen). Dus nu kunnen individuen in het netwerk ook in toestand R (resistent) zitten.

Beschouw nu de volgende regels:

-
1. Indien een knoop in tijdstip t in toestand S of R zit en al zijn burens eveneens in toestand S of R zitten, verandert de knoop zijn toestand niet in tijdstip $t + 1$.
 2. Indien een knoop in tijdstip t in toestand S zit en minstens één van zijn burens eveneens in toestand I zit, verandert de knoop in tijdstip $t + 1$ naar toestand I .
 3. Indien een knoop in tijdstip t in toestand I zit blijft de knoop in tijdstip $t + 1$ in toestand I .
 4. Een knoop in toestand R blijft altijd in toestand R .

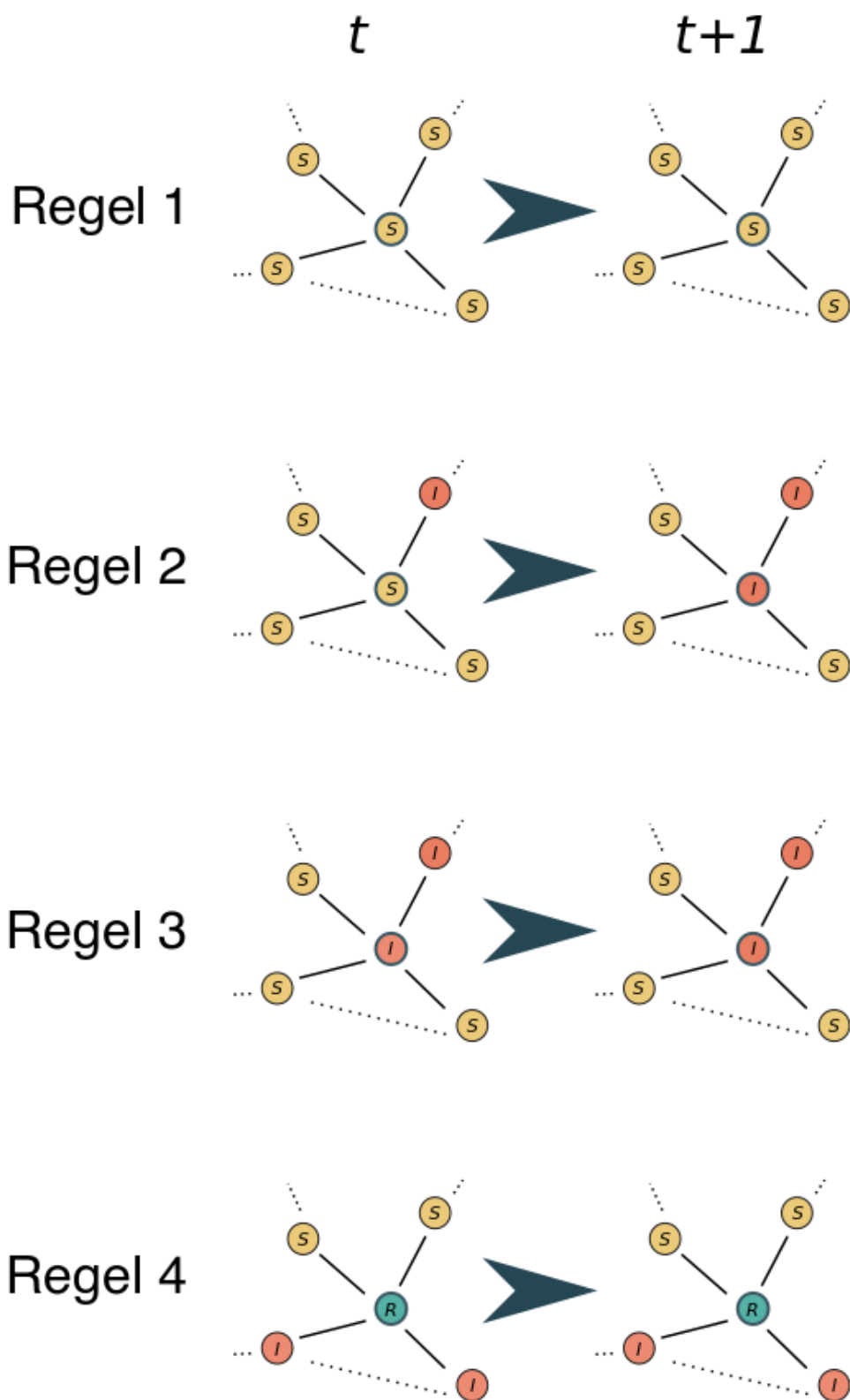

Figure 15: Overzicht van de regels voor het SIR model op een netwerk.

Sommige mensen kunnen door verschillende redenen niet immuun worden. Bijvoorbeeld, vaccins kunnen niet gegeven worden aan jonge baby's of mensen met ernstige medische aandoeningen. In deze groep is *kudde-immuniteit* dus een belangrijke beschermingsmethode.

Kudde immuniteit betekent een indirecte bescherming tegen besmettelijke ziekten. Deze komt voor wanneer een groot percentage van de populatie immuun is tegen een infectie (door natuurlijke immuniteit of vaccinatie) en daardoor beschermen ze mensen die niet immuun zijn. Dit gebeurt omdat het grote aantal immune mensen de ziekteverspreiding vertraagt of zelfs stopt, want de transmissie-verbindingen zijn verbroken.

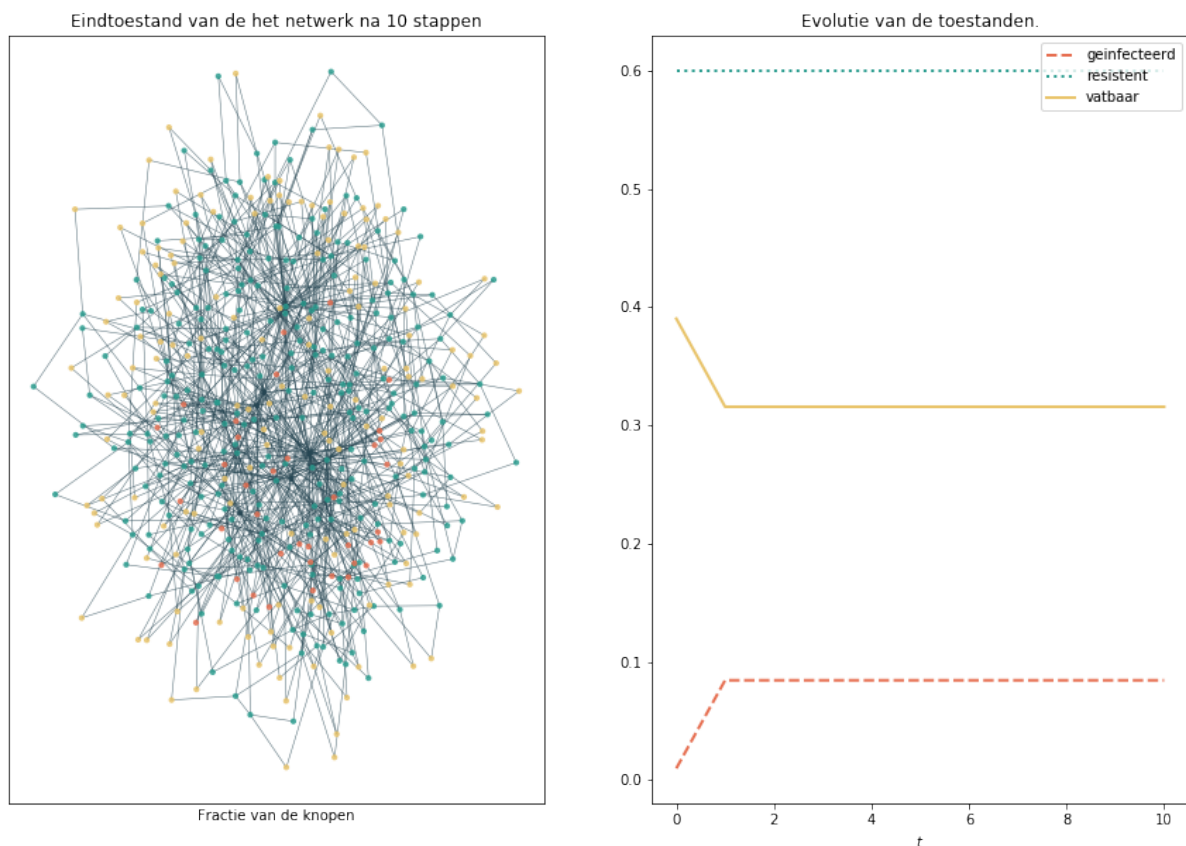

Figure 16: Illustratie van kudde-immuniteit. Als voldoende mensen geïmmuniseerd zijn breidt de ziekte zich niet verder uit bij vatbare mensen. (links) Netwerk na 100 stappen. (rechts) Verdelingen van de toestanden in de tijd.

Als een bepaalde grenslijn kan bereikt worden, zal de kudde-immuniteit een ziekte uit een populatie elimineren. Als deze eliminatie over de hele wereld bereikt wordt, kan het aantal infecties permanent tot nul teruggebracht worden. Dan kunnen we spreken van de *uitroeiing* van de ziekte. Het moet duidelijk zijn dat volledige uitroeiing zeer moeilijk te bereiken is. Veel ziekten zijn regionaal uitgeroeid

(bijvoorbeeld cholera in België), terwijl slechts twee ziekten wereldwijd uitgeroeid zijn: pokken en runderpest.

Computeroefening: Laat ons overgaan naar simulaties op de computer. Je kan deze uitvoeren in de Jupyter notebooks, schikbaar via de biowiskundedagen website. Via de interactieve widget kan je een netwerk van een bepaalde grootte genereren met 1 tot 10 geïnfecteerde personen (deze knopen zijn donkerblauw ingekleurd). Het netwerk dat verschijnt is na 10 tijdstappen. Daarnaast zijn de fracties van de knopen in een bepaalde toestand geplot. - **zonder vaccinatie:** $\text{frac_vac}=0$ 1. Hoeveel tijdstappen zijn er nodig voordat iedereen geïnfecteerd is? 2. Is er een verschil tussen hoe snel de ziekte zich verspreidt tussen een willekeurig of een schaalvrij netwerk? - **met vaccinatie:** $\text{frac_vac}>0$, er is keuze tussen een bepaalde fractie individuen willekeurig te kiezen voor vaccinatie of de fractie meest geconnecteerde individuen te vaccineren. 1. Bekijk het effect van willekeurig vaccineren. Vanaf welke fractie worden ook vatbare individuen beschermd? 2. wat is het verschil met gerichte vaccinatie?

Ziektespreidingsmodellen in de praktijk

Epidemieën komen voortdurend voor en daarom gebruiken volksgezondheidsorganisaties over de hele wereld modellen om interventiestrategieën te ontwikkelen en te evalueren. Met behulp van simulaties kunnen ze snel de situatie beoordelen en belangrijke beslissingen nemen. Om een epidemie te herkennen en erop te reageren, hebben gezondheidswerkers informatie nodig die inherent onvoorspelbaar is (wat, waar, hoeveel gevallen, hoeveel zullen sterven, waar zal het zich verspreiden). De interacties die tot het uitbreken van een ziekte leiden zijn zeer complex: ze zijn vaak niet-lineair, zodat de resultaten soms onverwacht of contra-intuïtief zijn. Er zijn modellen nodig om deze interacties te begrijpen en om de kwantitatieve voorspellingen te maken die volksgezondheidswerkers nodig hebben om te beslissen over interventiestrategieën.

Menselijk gedrag tijdens ziekte-uitbraken verandert vaak drastisch. Mensen vermijden drukke plaatsen of haasten zich naar drukke plaatsen zoals luchthavens of treinstations als ze proberen te ontsnappen aan de epidemie. Modelleren kan gezondheidswerkers helpen dit soort effecten te voorzien en te begrijpen.

Modellen kunnen ook worden gebruikt om te bepalen hoe bestaansmiddelen moeten worden toegewezen om de beste kans te hebben om de verspreiding van de ziekte te stoppen - bijvoorbeeld, als vaccins beperkt zijn, welke groep mensen dan met voorrang moet worden gevaccineerd? Wetenschappers kunnen modellen gebruiken om de uitkomsten van verschillende controlestrategieën te vergelijken. Modellen kunnen ook worden gekoppeld aan langetermijngegevens over het klimaat en klimaatvoorspellingen, om voorspellingen van uitbraken vele maanden in de toekomst te maken. Deze benadering wordt gebruikt om vaccinatiecampagnes te bepalen, bijvoorbeeld tegen influenza

of mazelen.

Wetenschappers ontwikkelen hun begrip van ziekteverspreiding met behulp van gegevens zoals gedrags-, demografische en epidemische trends. Maar het is vaak moeilijk om betrouwbare gegevens te verzamelen en voor veel ziekten missen we nog steeds belangrijke informatie over hoe ze zich verspreiden. Modelleren kan ook in deze gevallen helpen, omdat wetenschappers verschillende hypothesen kunnen testen om te proberen de hiaten in hun kennis in te vullen.